

KERK IN DE STAD/ URBAN MISSION

Asiel- en Migratie, politiek gezien

Nu de verkiezingen achter de rug zijn en velen van ons vol spanning uitkijken naar de gevolgen van "de tsunami" van de NVA, die samen met de Waalse PS het voortouw gaat nemen voor een nieuwe regering, is het misschien goed om enkele gedachten rond asiel-en migratie op een rijtje te zetten.

De laatste maanden is het aantal vluchtelingen dat al dan niet asiel aanvraagt in ons land toegenomen. De grondoorzaak van dit fenomeen is de ongelijkheid in welstand tussen rijke en arme landen.

Mensen hebben onvervreemdbare rechten : recht op een dak boven het hoofd, op voedsel, op zuiver water, op onderwijs, op gezondheidszorg, op arbeid, op de mogelijkheid om zich als mens te ontplooien en het recht om dat elders te gaan zoeken als ze dat niet hebben in hun thuisland. Echter in de welvarende landen zijn wij van oordeel dat datgene wat in onze gemeenschap op economisch, sociaal en cultureel vlak gangbaar is, moet beschermd worden.

De spanning tussen het willen behouden, ja zelfs verhogen van onze levensstandaard en de wens van de migranten om daarin te kunnen delen is een heet hangijzer in onze nationale politiek.

Vluchtelingen worden door velen als een bedreiging voor onze welvaart gezien. De bedoeling van vele politieke partijen is dan ook een beleid te voeren dat zo weinig mogelijk vluchtelingen toelaat.

De vreemdelingenwet is vooral gericht op het beveiligen van onze eigen welstand, maar zou meer oog moeten hebben voor de oorzaken van de migratie, zoals

gewapende conflicten, mensenrechtenschendingen, onrechtvaardige wereldhandel, armoede in grote delen van de wereld mede veroorzaakt door de klimaatveranderingen etc.

Hoe zou een nieuw, rechtvaardig en grootmoedig migratie- en asielbeleid er kunnen uit zien?

1° Verfijning van de asielprocedure: er moet beter geluisterd worden naar het verhaal van de vluchteling en naar zijn motieven. De asielprocedure moet gelijkvormig worden in alle landen van de EU en voldoen aan dezelfde hoge humane eisen van bescherming, opvang en begeleiding. Dat trekt de angel uit de problemen met de Dublin-verordening, die stelt dat, wanneer men in een Europees land asiel heeft aangevraagd of er zelfs alleen maar geregistreerd is, men geen asiel meer kan aanvragen in een ander land. Men wordt dus steeds terug verwezen naar dat eerste land. We zouden dergelijke asielzoekers alleen maar mogen overbrengen naar dat eerste land als dat voldoet aan die hoge kwalitatieve eisen. Momenteel voldoet bvb Griekenland daar duidelijk niet aan.

2° Een humaan opvangbeleid : voldoende opvangplaatsen voor alle asielzoekers zodat zij niet in noodopvangplaatsen zoals tenten of hotels gehuisvest moeten worden zonder de nodige juridische, sociale en medische omkadering en zonder volwaardige voeding.

Opvang voor gezinnen met kinderen, ouderen en zieken zonder papieren die nu letterlijk zonder inkomen op straat komen te staan.

DRINGEND GEZOCHT
ONDERDAK VOOR ASIELZOEKERS!
ZOEK MEE/STUUR TIPS naar amos@kms.be

3° Een wettelijk verbod op het opsluiten van kinderen in gesloten centra (hiervoor is België in het verleden al veroordeeld). Wat ook betekent dat hun ouders daarin niet kunnen worden opgesloten.

4° Duidelijke en ruimhartige criteria voor regularisatie voor degenen die geen asiel kunnen krijgen omdat zij niet voldoen aan de eisen van de Conventie van Genève. Regularisatie door arbeid moet ontdaan worden van zijn juridisch-administratief kluwen. Arbeid is een mensenrecht en een sleutel tot integratie. Laat mensen zonder wettig verblijfsstatuut werken, het zwartwerk zal dan sterk verminderen. Door de vergrijzing van de bevolking zullen we na enkele jaren arbeidskrachten moeten invoeren.

5° Meer resettlement : resettlement of hervestiging is het opnemen van vluchtelingen die in erbarmelijke omstandigheden leven, bvb in vluchtelingenkampen zonder enig uitzicht op beterschap, zonder dat ze daarvoor de asielprocedure moeten doorlopen. Het PSC ving vorig najaar 6 Irakese gezinnen (of alleenstaanden) op in een dergelijk programma.

6° Een terugkeerbegeleiding met voldoende financiële ondersteuning zodat het terugkeren vrijwillig gebeurt en er zo weinig mogelijk gedwongen verwijderingen zijn. Alleen onder de volgende voorwaarden kan gedwongen verwijderd worden : als zij niet in nood zullen verkeren in hun land van herkomst, er niet moeten vrezen voor hun gezondheid en leven, en een redelijke termijn krijgen om hun vertrek te regelen.

Dat wij bij een dergelijk asiel- en migratiebeleid zelf een stapje achteruit moeten doen is duidelijk. En da's voor ons allemaal een hele opgave. Echter, als we het leren doen (dat stapje achteruit) dan lukt het ons waarschijnlijk om "genade" te ervaren: we zouden hun komst leren zien als een kans om solidariteit te oefenen en het verlangen

naar een andere (betere) wereld niet langer "uit te stellen"!

Graag wens ik U allen van harte een goede zomer!

Hartelijke groeten en tot ziens,
ds Ina Koeman, stadspredikant